

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

L'ECLIPSI TOTAL DEL DIUMENGE A MADRID

—Vol dir que és eclipsi total?
—I tant! Jo ja veig estels!

"FIELD"
IMMILLORABLE MAQUINA
DE TALLAR CABELL, A
8 PTES.

DEMANEU-LA A

Ganiveteria ARTERO

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPIETES DE CAÇA
VENDES AL COMPTA I A TERMINIS

RADIO SALMERON
SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280
Es sol.liciten agents

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Tots els dies de l'Opereta vodavillesca

El hombre invisible

CINE TALIA

DEJAME SOÑAR

per Jack Oalde

OS PRESENTO A MI ESPOSA

per Shirley Temple i Jené Raymond

CLEOPATRA

en espanyol, per Claudette Colbert i Warren William

REVISTA I DIBUIXOS

La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessetes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessetes

Tasca meritòria a remarcar

A premsa diària n'ha parlat, però nosaltres volem deixar remarcada, en les nostres planes, la importància extraordinària que han tingut els problemes portats damunt de la taula en el «Congrés Espanyol Pro-Metge».

Com a catalans nacionals, i com a homes de liberalisme, no podem romandre indiferents davant la brillant intervenció que en l'esmentat congrés ha tingut la delegació catalana i especialment el doctor Antoni Tries, membre del dissolt «Patronat Universitari» de la nostra Universitat. El doctor Antoni Tries, amb el seu prodigiós bagatge científic, ha meravellat i s'ha guanyat la més ferma adhesió dels seus confreres castellans als quals, amb persuasió, amb valentia, amb fervor desapassionat, ha fet comprendre els avantatges que comporta el règim d'autonomia universitària i els mètodes pedagògics i d'ensenyament emprats pel professorat català davant l'autonomia, basats tots ells en els darrers avenços registrats en els països capdavanters de la moderna cultura.

Els recels i les malfiances, ben desvetllades, de la majoria de pedagogs i homes de ciència castellans acarrats a l'obra realitzada per la nostra Universitat Autònoma, s'han esvanit, o no han pogut treure el cap, davant la solidesa de l'argumentació del doctor Antoni Tries, el qual va glosar-ne les excel·lències i els resultats d'una faisó mestrivola, fins al punt de convèncer els congressistes de la necessitat de prendre els mètodes emprats ací com a base en les reformes que en un futur immediat pensen introduir en llurs respectives universitats, en les quals s'acordà fer tots els possibles per tal de poder-hi implantar el règim autòmic.

A ningú no escaparà la transcendència d'aquest acord i el camí que es va fent Espanya endins en la preparació general de futures autonomies.

Però hi ha encara un altre aspecte important en la meritòria tasca que han fet els nostres metges.

Una minoria de metges de dreta —no podia pas faltar-hi— duia un pla meticulosament elaborat que, en el cas d'haver-se aprovat, hauria donat un cop mortal al laïcisme, ja prou vacil·lant, de les Universitats de la República.

Es tractava si d'altra cosa no, d'instaurar un sistema d'ensenyament universitari inspirat en els mètodes jesuítics i reaccionaris de les Universitats confessionals de la Itàlia feixista. Els de la reacció no havien pas inventat res, però tota l'estesa xarxa negra, treballada a Itàlia sota els auspicis secs del doctor Farinelli, havia d'ésser portada a Hispània.

El doctor Antoni Tries combaté tan brillantment aquest intent de suplantació de l'element laic per l'ele-

ment clericalitzat, i féu veure amb tanta justesa als seus confreres esquerrans de llengua castellana, els perills que l'aprovació del suggeriment dretista comportaria per les essències democràtiques del règim universitari vigent, que la maniobra va precisar-se amb tota la seva cua de tenebres, i els congressistes es cregueren en la necessitat de plantar-se en quadre per desballestar l'intent sectari dels enemics de la República. Aquests foren batuts en tota la línia i el triomf de les teories esquerranes fou esclatant.

Cal remarcar que la premsa de dretes de la capital d'Aragó, que havia anunciat la celebració del Congrés, dedicant-hi llargs articles, una vegada produït l'acord de rebutjar la proposició antirepublicana dels congressistes reaccionaris —producte de l'eixamplament de la base de la República— féu el buid al Congrés, i ja no es va preocupar més de ciència ni de teoritzacions pedagògiques i científiques. L'ombra de les torres del Pilar, els murmuris de l'«Ebro famós», i un cert tuf de «royovillanovisme» que es respira en l'enrarida atmosfera política de les dretes aragoneses, donava als congressistes reaccionaris reunits a Saragossa una gran seguretat de triomf. El desencís fou gran en constatar, que els reunits en Congrés sabien desfer-se d'ambients i de pressions tradicionals, quan es tracta d'afers de ciència.

Felicitem sincerament el doctor Antoni Tries per la seva actuació congressista, brillant i sòlida; felicitem els nostres metges que han palesat una vegada més llurs sentiments nacionalistes i llur amor a la República.

I fem constar, malgrat el que hem dit de les torres del Pilar, amb ombra llarga, de l'«Ebro famós» i de la seva son cantaire, així com del tuf «royovillanovista» que es respira en l'enrarida atmosfera política de les dretes aragoneses, que la Delegació Catalana en el «Congrés Espanyol Pro-Metge», durant la seva estada a Saragossa, fou objecte de les més delicades atencions, tant per part dels congressistes, com per part dels metges aragonesos.

Sabem que hi ha un Aragó—l'Aragó viu, precisament— que no té res a veure amb l'Aragó quaresmal i torquemadesc que s'ha aixecat davant de Catalunya, moltes i moltes vegades. En tenim la prova en aquest brillant setmanari que acaba d'aparèixer, fet per aragonesos: «Renacimiento Aragonès», uns aragonesos que ja saben cridar: «Viva Aragón autònom!». I en tenim la prova en els que confraternitzaren amb els nostres metges en la seva estada a la capital de l'Aragó.

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

Els emmetzinats de marxisme

Per als diaris de dreta els qui anaren a escoltar i aplaudir Manuel Azaña són «gente envenenada de marxisme».

¿Què deu voler dir per la gent de la dreta això del emmetzinament de marxisme?

Ho han après, és clar, dels països de dictadura en els quals el món es divideix en dues parts: la marxista i la resignada o sigui la d'ells i la dels altres.

Ací també esdevé igual, per a les dretes: són marxistes els qui no creuen que en March sigui res de bo; els qui coneixen on ha anat Lerroux des que va començar la seva carrera política; els qui han pogut palpar el que donen les dictadures; els que saben la història del Primo de Rivera i els qui el volen emular; els contraris de les subscripcions nacionals i dels negocis anti-nacionals; els qui s'oposen a les continuacions aprofitades; els qui no volen saber res amb les pirateries mediterrànies; els qui encara els sembla que somnien, en veure que ha estat possible que s'enlairaressin alguns dels que s'han enlairaat; els qui no creuen en la sabata ferrada ni amb el sabre per ceptre; els qui reneguen d'ésser tractats com a ramat; els qui aspiren a pensar amb el seu cap; els qui estan convençuts que el món no és estàtic i que quan no va endavant retrocedeix. Tots aquests són els emmetzinats pel marxisme, segons el criteri especialíssim de les dretes de tot el món, àdhuc de les hispàniques, que —més dretes encara que les altres, i amb Hurdes dintre el país— encara creuen que en un país no hi pot haver res més que predicadors d'evangelis i salvatges.

Els predicadors, ells; els savatges els altres. I en dir predicadors, volem dir els aprofitats, els qui paren la mà, els qui paguen, els subjectes, els «emmetzinats».

¿Què li ha semblat, senyor...? (Intervius deduïts.)

—¿Què li ha semblat, senyor Jaumar, el discurs de l'Azaña?

—«Així, així. De fons, dolent. De forma... El que jo vaig fer a Gràcia, quan allò d'en Làzaro, era molt millor.»

—I a vostè, senyor Cirera, ¿què li ha semblat el discurs de l'Azaña?

—«Perniciós. Dissolvent. Apocalíptic. A aquest home l'haurien de penjar.»

—¿I a vostè, senyor Cambó?

—«Parlar davant de tanta gent, és molt fàcil. A Sitges l'hauria volgut veure.»

—¿I a vostè, senyor Pic?

—«Ai, boestic jo per a donar opinions. Com si això fos joc de poques taules.»

—¿I a vostè, senyor Jover i Nonell?

—«A mi, tot el que no sigui el «carnet electoral» no em fa fred ni calor.»

—¿I a vostè, senyor Matutano?

—«M'hauria agradat molt que li haguessin tirat patates, encara que haguessin estat de celuloide.»

—¿I a vostè, senyor Manuel Roviralta?

—«Veurà... A mi, abans, quan era d'un Centre d'Esquerra, m'hauria semblat molt bé. Ara, en la meua posició d'únic reformista de la ciutat, hi he de trobar pèls.»

—¿I a vostè, senyor Fèlix Escalles?

—«No em puc comprometre. La meua posició...»

—¿I a vostè, senyor Frígola?

—«Jo!... Tingui en compte que jo, quan el radicalisme ja no doni —que serà aviat— vull passar-me a l'Esquerra amb armes i bagatges.»

—¿I a vostè, senyor Bausili?

—Em va plaure —i això en secret— la part contra el senyor Chapaprieta. A mi, que no em vinguin ni amb «xapes» ni «apretaments». Sóc per temperament aristocràtic i elegant: la qual cosa vol dir que odio les «restriccions».

—¿I a vostè, senyor Xavier Calderó?

—«El meu mal no vol soroll. Com que m'ha passat els temps de «farra», sóc conservador de cap a peus. Ja ni visc a París!

—¿I a vostè, senyor Jordi de Camps?

—«Els aristòcrates i els agraris odiem l'Azaña.»

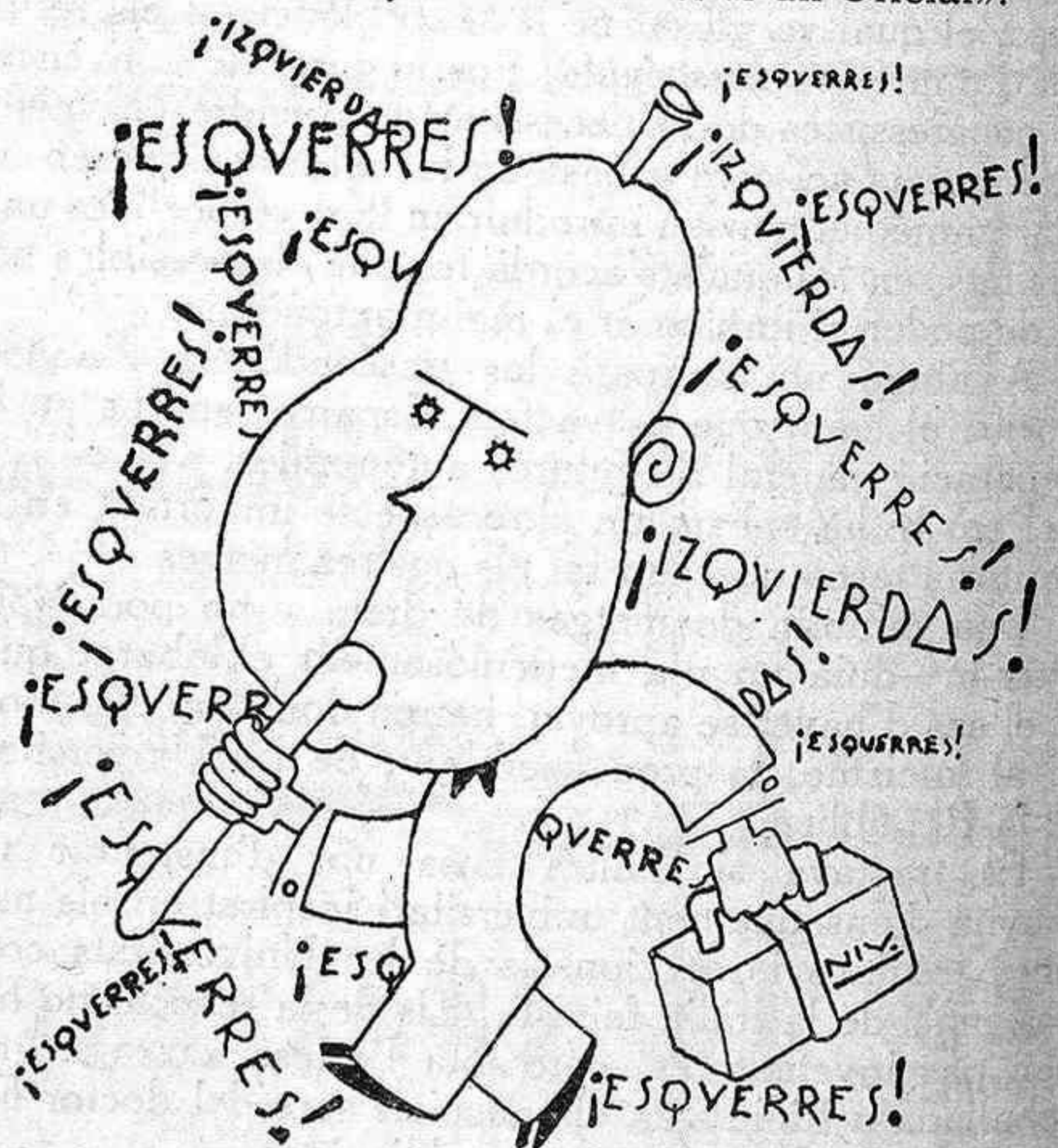
—¿I a vostè, senyor Viza i Caball?

—«No és dels meus! És l'enemic. A mi, doneu-me els jesuïtes.»

—¿I a vostè, senyor Forero?

—«La circulació fou deficient. La circulació bona és la meua: anti-Vàchier!»

—¿I a vostè, senyor Director del «Full Oficial»?

—Hi ha vegades que no es té cap més talent que el de fer el sord.

—«Vegi si va tenir poca importància que «L'Hoja» gairebé no en va parlar.»

Els Lluïsos del senyor Codolar i Gualdo

El senyor Codolar i Gualdo havia estat el cap dels Lluïsos del senyor Martínez Anido.

Es tracta d'uns Lluïsos molt especials! Convingut.

Aquests Lluïsos han flairat que això se'n va i no volen deixar desaprovada la magnífica ocasió d'haver tingut el seu ex-illustre president al Cap del Departament de Cultura Municipal.

La sala d'espera del senyor Codolar i Gualdo es veu dia darrera dia plena de Lluïsos, que cerquen una col·locació a l'Ajuntament; col·locació sòlida.

En nom dels anys de lluita comuna i els records d'una gran fraternitat en un passat abrigat per l'ombra mai prou ponderada d'en Martínez Anido, els obliga mútuament i és per això que el senyor Codolar i Gualdo vol col·locar Lluï i els Lluïsos volen ésser col·locats pel President de la Cultura Municipal.

Però on? Als grups escolars? Els grups escolars vessen de porters, de conserges, de curadors, de mosos. Tot, però, s'arranjarà. El Codolar i Gualdo va tenir un gran mestre. El que ha passat amb les colònies escolars de Berga n'és un bon exemple. Ai com fertilitzen les ensenyances de grans prohoms com Martínez Anido!

La Lliga hauria pogut donar a la ciutat un bon President del Departament de Cultura Municipal: el senyor Octavi Saltor. Però la Lliga té necessitats electorals i el senyor Codolar i Gualdo té molts diners. La qual cosa vol dir que encara que la ciutat vagi pèssimament servida, per la Lliga el primer que hi ha és la Lliga. La ciutat és un pretext i un pou.

¿Per què seguir comentant?

Ha sortit tot el repertori

Els diaris de dretes han tingut aquest darrers dies un atac fulminat d'hidrofòbia.

Generalment tracten sempre la gent d'esquerra com si ells estiguessin situats en el Sinaí: els esquerrans són «golfos», «gente vulgar», «analfabetos». Però aquesta vegada han estat més: han estat «escapats de presidi», «hampa», «salteadores» i una cosa greu que les resumeix totes: «gente sin Dios».

Si no s'han llegit, és impossible d'imaginar-se els insults que «El Siglo Futuro», «El Debate», «Ya», «La Nación», etc., han bolcat damunt dels qui han assistit al míting del senyor Azaña.

I això els retrata.

Cap diari d'esquerra, amb una mica de solvència, no empra mai l'insult com argument.

A nosaltres ens semblaria imbecil dir als nostres llegidors que tots els que van als mítings del senyor Gil Robles són «escapats de presidi». Això dona la tònica dels llegidors d'una premsa i de l'altra. Per als esquerrans, escriure així, és insolent. Per als de dreta, l'insult deu ésser l'argument suprem: «alfabetisme».

Queda una vegada més determinat que ells són uns i nosaltres uns altres.

Bastidors endintre

Ens conten una exemplar reunió municipal.

A un regidor li han ofert un 25 per cent per comissió de compres.

Aquest regidor denuncia el fet.

A un altre regidor, li ha passat el mateix i fa idèntiques manifestacions que el seu company.

Però sorgeix el problema: ¿Es o no és lícit acceptar el 25 per cent de les compres que cada negociat fa, 25 per cent que, com és lògic, va carregat al Municipi?

Alguns opinen que no és lícit.

Altres que sí.

Raons? El que —segons saben ells— fa molts anys que els regidors cobren.

Per fi es fa la llum: —«Cobrem-lo —diu un—, però que tots el que el cobrin destinin aquest 25 per cent a la lluita contra la mendicitat.»

Els senyors Vendrell i Roviralta s'hi oposen aferrissadament. El regidor que es vegi sobornat «que faci una denúncia per escrit.»

En aquest punt de la interessantíssima sessió ja no s'entenen.

¿S'ha de cobrar? ¿No s'ha de cobrar? Que se n'ha de fer, si es cobra.

Ja no sabem res més, però sembla que en ortodòxia és doctrina tradicional...

Tradicional segons ens diuen que van dir els de la sessió!

Ara tindrem actors, ara

Els professors de l'Escola Oficial d'Art Dramàtic, són:

El senyor Enric Giménez. (Tots els nostres respectes per l'Enric Giménez.)

El senyor Joaquim Montero.

I ara ve el nom bomba:

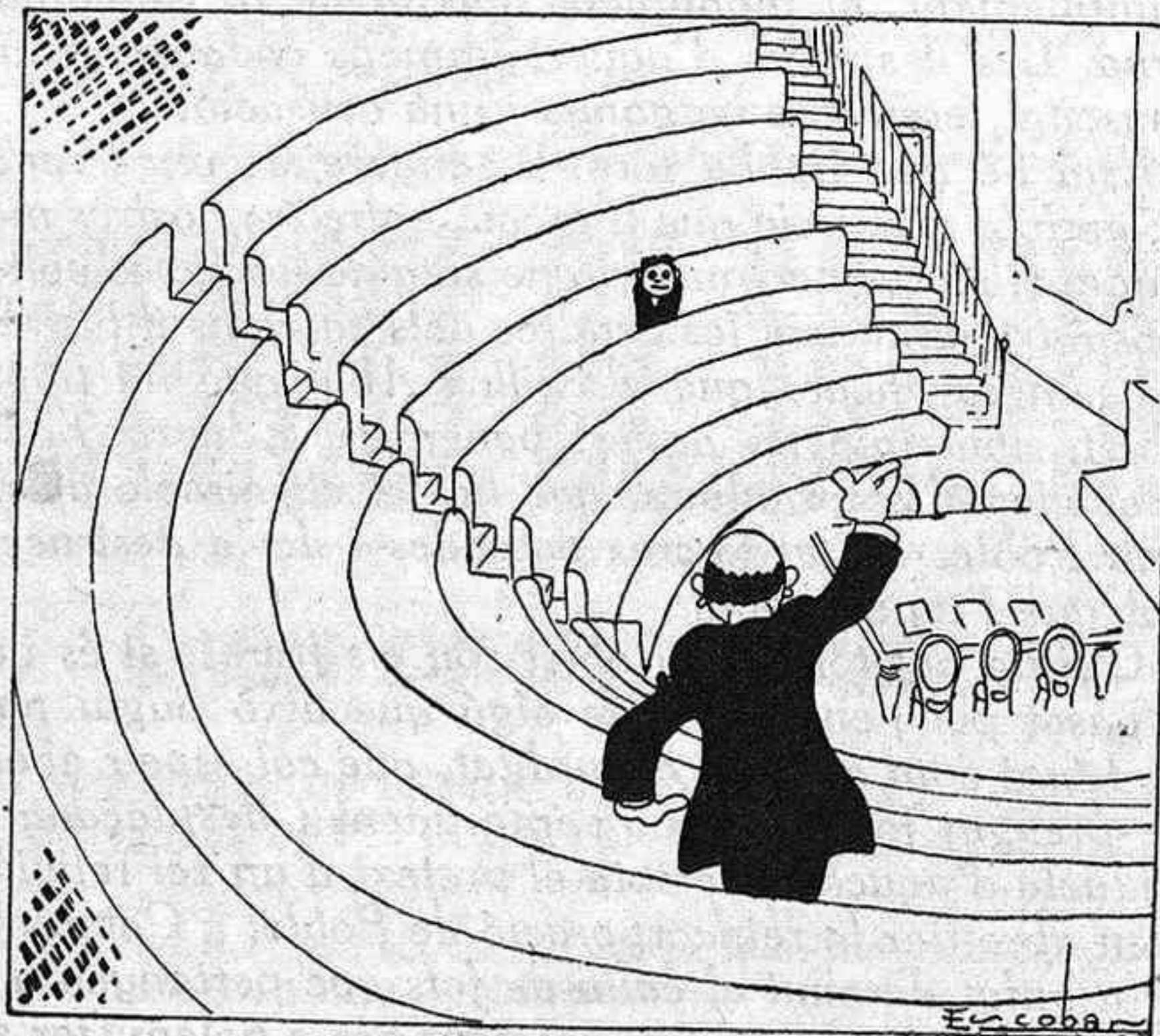
El fill de la senyora Pauleta Pàmies!

Els nostres futurs actors recitaran com si ballessin de puntes.

Tabú! Tabú!

Et piquen per telèfon i et diuen: —«Senyor, apresis atreure el...» (Pst, Tabú!)

T'envien una circular de la Lliga comminante a treure el... (Pst, Tabú!)

L'optimisme

—Ai, ai, que aviat veurem el Parlament així!

El vigilant tira sota la porta de l'entrada de casa teva un paper, on se't notifica que treguis el... (Pst. Tabú!)

En el cinema veus i sents com xiulen un anunci on es recomana el... (Pst. Tabú!)

Constates el fracàs de... (I ara, calli! Tabú!)

Lliga, Ceda, Legionarios Españoles, Radicals, Agraris, Reformistes et recorden sospitosament el... (Tabú!)

Tabú! Tabú, cent vegades.

Ni d'un cartell digne d'un específic per a malalties cardíques, pots parlar. Tabú, tot!

I quan després constates que això de tabú, no és res sagrat sinó una defensa d'interessos, aleshores...

Aleshores, tabú, també.

Esperem! Esperem!

Sempre hi ha qui tot s'ha pren a broma

Cada dia troben l'amic faceciós que us explica el

darrer estirabot que s'ha fet sobre la guerra italo-abissínia.

—«Escolta... ¿Saps per què Mussolini és «toçaferro»? ¿No ho saps?»

Doncs perquè després del «duce» ve el «trece»! Això fins s'ha de dir en castellà.

Encara més. —«¿Saps per què a Itàlia han prohibit que toquessin els clàxons dels autos? No? Doncs perquè feien: «Negus; Negus!» «Negus; Negus!» — «Tampoc saps que aquest Negus és el *negus que tenia el arma blanca*»?

En arribar a aquest estirabot ja no en volen escoltar cap més.

I pensar que aquest amic, i tants i tants d'altres, d'aquesta cosa tan esgarrifosa que és la guerra en saben treure un gran divertiment.

L'amic al qual ens referim porta ja explicats uns dos-cents estirabots fets a costelles d'Abissínia i d'Itàlia.

Aquests humoristes nats són una cosa imponderable. Que ho digui sinó el senyor Castanys!

GLOSSARI

POBLET

Encara que els qui es troben a l'altra banda de la barricada pensin el contrari, nosaltres veiem amb goig la restauració del monestir de Poblet, orgull de l'art català i víctima propiciatòria de les lluites fraticides del segle XIXè.

Pel mateix que la nostra gana, com a laics i liberals, no es sacia amb carn de capellà i frare, ni crua ni cuïta, el païdor i la sensibilitat rebutgen alhora la menja de convents i catedrals. Es tracta, a la fi, de monuments la vàlua artística i històrica dels quals està per damunt de qualsevulla consideració ideològica i partidista, i que formen part del nostre patrimoni. Del patrimoni de tots, entengui's bé.

Es per aquest motiu que ens complau que sigui la nostra generació qui hagi aixecat d'entre las runes de la indiferència i de l'oblit, que amenaçaven colgar-lo definitivament, el monument màxim de la Catalunya eterna. Les despulles d'aquest immens cadàver, suara ressuscitat, eren una vergonya i una acusació.

Està bé que Poblet torni a senyorejar, viu i renovat, amb la categoria que li escau, entre les nostres més preades riqueses nacionals i que sota de les seves voltes reposin triomfalment les cendres dels catalans il·lustres. Ens sembla encara que el millor Abat que ha tingut Poblet, abat laic, és aquest benemèrit Eduard Toda, el cavaller d'Escornalbou, que ha fet el miracle de redimir Poblet de les xacres passades i de la destrucció total que l'amenaçava.

Qui no pot tornar a Poblet són els frares, si és que ha pasat pel pensament de algú que això pugui passar. I tant com aquesta absurditat, que cal esvair abans que prengui forma, resulta imprudent i desplaçada la conducta d'aquells que sota el pretext d'un zel religiós, volen aprofitar la reincorporació de Poblet a Catalunya per a bufar damunt el caliu de fets que pertanyen a la història. No és el moment escaient per a polemitzar sobre les escenes de violència de cent anys enrera. Aniríem tan lluny, que ens perdriem.

Diríem, només, que qui estigui net de culpa tiri la primera pedra. I no són pas els menys culpables els qui fan el ploricó i s'estripen les vestidures a tall de fariseus. No hi ha ningú que justifiqui vandalismes i destruccions, per bé que un hom pugui excusar-los. Els qui menys poden, però, parlar d'escomeses brutals contra l'art i la cultura són els qui fan l'elogi de les Croades, que devastaren Orient a sang i a foc, i dels qui, en nom del cristianisme, destruïren, a Espanya, meravelles de la civilització àrab. Cristians i ministres del Senyor són els qui han espoliat els tresors dels temples, simulant qualques vegades robaments sacrílecs i venent-los més sovint, sense amagar-ho, als antiquaris i col·leccionistes. El bisbe Morgades va fundar el Museu de Vic precisament per a substreure de l'espoli les riqueses de les esglésies i santuaris de la seva Diòcesi. L'arquebisbe de Tarragona, doctor Pelàez, va ordenar que hom exposés públicament els magnífics tapissos de la Seu metropolitana per tal que no passés pel cap de ningú polir-se'ls. Així, si els tresors estaven a la vista, no era tan fàcil l'escamoteig.

Durant dos-cents anys de dominació borbònica —de reis catòlics, apostòlics i romans— la Seu de Lleida, aquesta joia incomparable del nostre art romànic, està convertida en caserna, amb totes les gràcies i els avantatges inherents a aquesta singular habilitació, i els nostres catòlics tan fresquets.

La llista resultaria interminable. Si algú desitja que la continuem bo i comentant-la, no serem pas nosaltres qui ens en desdrem.

De tota manera, seria millor que no es parlés gaire de profanacions ni de desgreuges. El passat, passat i «peor es meneallo», com deia el clàssic.

Poblet pertany, com hem dit, al patrimoni de Catalunya. Es de tots i per a tots. Si, com diuen, es convertirà en el panteó de les grans glòries catalanes, cal pensar que entre aquestes n'hi ha de religioses i de no creients i suposem que a ningú no es posarà el vet. Potser calia posar els punts sobre les is, com hem fet, per a evitar que algú es fes certes il·lusions que no lliguen amb el nostre temps ni amb el clima de Catalunya liberal, laica i republicana.

PANICAL

Esports

Cronòmetre

UN COP D'ULL AL FUTBOL NACIONAL

Girant els ulls cap enfora parlarem avui de com van les competicions superregionals a tot Espanya, i de les possibilitats dels grans equips que han portat sempre la batuta en el concert futbolístic nacional.

Tenim al grup Castella-Cantàbria-Aragó, que el Madrid va en segon lloc de la classificació, igualat amb el Saragossa a 12 punts; a la Copa Basca, l'Atlètic, de Bilbao, es troba situat en quarta posició darrera de l'Irun, l'Arenes i el Baracaldo; al grup d'Andalusia, el Sevilla va al davant, però el Betis a tercer lloc; al València-Múrcia, el València en quarta posició darrera l'Hèrcules, el Levante i el Múrcia i que els únics grups on el capdavanter respon normalment en ordre a la seva importància de club, són el Galícia-Astúries amb l'Oviedo al davant i el català amb el Barcelona, campió quan encara manquen dos partits per acabar la competició, talment com havíem pronosticat nosaltres.

¿Com anirà el campionat de Lliga enguany? El Barcelona té, avui més que mai, l'equip en condicions d'aspirar a emportar-se'n el títol a la gran competició per punts, puix que la seva regularitat d'actuació és absoluta.

El Madrid, equip temible, enguany sembla més fluix del què era era fa dos anys. Va perdre darrerament davant del Saragossa, i la seva marxa no és pas un prodigi de regularitat; el Betis fins ara ha anat cap avall i el Sevilla ha perdut, en canvi, amb el mateix Betis i porta la davantera tan solament amb tretze punts. Tampoc l'Atlètic de Bilbao no es troba gaire en situació, com sembla indicar la seva classificació, i els vuit punts aconseguits al cap de sis partits

de joc; solament l'Oviedo sembla respondre al crèdit que té guanyat d'equip temible.

¿No podria quedar el Barcelona campió de Lliga? si els fets responguessin a les realitats, potser hauríem de creure que sí. El Barcelona és l'únic club que ha guanyat tots els partits de la competició regional. De vuit partits jugats porta setze punts al compte. Fins l'Oviedo, quasi campió indiscutible del seu grup, ha perdut dos punts; cosa que no li ha passat encara al campió de Catalunya.

¿Són més dolents potser els clubs del grup català que els d'altres regions? No! Creiem que molts dels nostres equips són millors que els de fora, àdhuc els de la nostra segona categoria. Un Sabadell, que fins ara anava a la cua, pot vèncer molt bé qualsevol equip com l'Irun, capdavanter del grup base; com el Saragossa, capdavanter del grup Castella-Cantàbria-Aragó; a un Xerès, segon classificat al campionat andalús, a un Unión Sportiva Vigo, segon del grup Galícia-Astúries, a un Múrcia, capdavanter del grup valencià. Fins el Júpiter té equip per a vèncer molts d'aquests clubs, puix que fins fa quatre dies anava gairebé al cap de la competició catalana, encara que ara vagi a la cua.

Els equips estan de crisi a la resta d'Espanya en comparança amb la situació actual del Barcelona, i si l'equip blau-grana juga amb la mateixa fe i amb el mateix afany de vèncer que ho fa a la competició local, el veurem enguany produir la sensació que l'Atlètic, de Bilbao, produïa, no fa pas gaire temps, a les competicions nacionals, on palesà la seva indiscutible superioritat.

Esperem el moment, que les coses poden canviar-se. Per ara, aquesta és la nostra impressió i aquesta la nostra esperança.

Aquell.

Altaveu indiscret

PRONOSTIC DE FUTBOL

Hauríem de renunciar al pronòstic perquè ens han fet quedar malament. La lògica quedà derrotada el diumenge als partits del campionat català. No volem dir que amb nosaltres estigui la lògica i que en tinguem el monopoli exclusiu, parlem en sentit clar del concepte de la lògica, tenint en compte el que s'ha dit en tots els ressenyaments i les crítiques dels partits jugats el diumenge. Vam dir que, a la Creu Alta, hi hauria un empat, i l'empat de joc fou indiscutible, puix que tan bé jugà l'un equip com l'altre i empatats a un gol es trobaven fins pocs minuts abans d'acabar la partida; vam dir que el Barcelona guanyaria per un cinc a dos, que és la diferència dels tres gols que ha mantingut damunt de tots els equips, tenint en compte que el Júpiter és un equip com tots els altres, per pensar amb un resultat il·lògic d'onze gols, que sols pot acceptar-se per la mala actuació d'un tercet defensiu. Per fi, el resultat de Badalona va ésser un empat a zero, que és com si no haguessin jugat el partit. Nosaltres dèiem una victòria mínima del Badalona, i la lògica, pensant que el Badalona va vèncer al Sabadell a la Creu Alta i que el Girona hi va perdre, no hauria aconsellat altre pronòstic.

Tenim per diumenge un Badalona-Barcelona, un Júpiter-Sabadell, un Espanyol-Girona. El Barcelona guanyarà per un tres a un o una diferència semblant d'un mínim de dos gols; el Júpiter perdrà amb el Sabadell, i el Girona també perdrà per dos gols a un amb l'Espanyol.

Ens abstenim de donar garanties.

* * *

Julia, vencedor a la volta a Barcelona de marxa atlètica, féu una cursa remarcable. ¿Per què no la van córrer Garcia i Castellort? ¿Sabien que Julia es troba en forma excel·lent

i temien, potser, haver de competir massa per al primer lloc de la prova?

El que cal, sigui la que sigui, la situació física actual dels dos grans marxadors, que es preparin per a córrer en representació de la marxa nacional a la competició olímpica de Berlín.

* * *

Ja tenim Paulí Uzcúdon compromès per combatre amb Joe Louis. Pensem que aquest serà el darrer combat de la vida boxística del basc. Paulí, no farà davant del negre, sinó el que han fet altres boxadors. Si el basc no cau batut per K. O. haurem de reconèixer que, per rebre sense caure, ell és el campió de totes les èpoques.

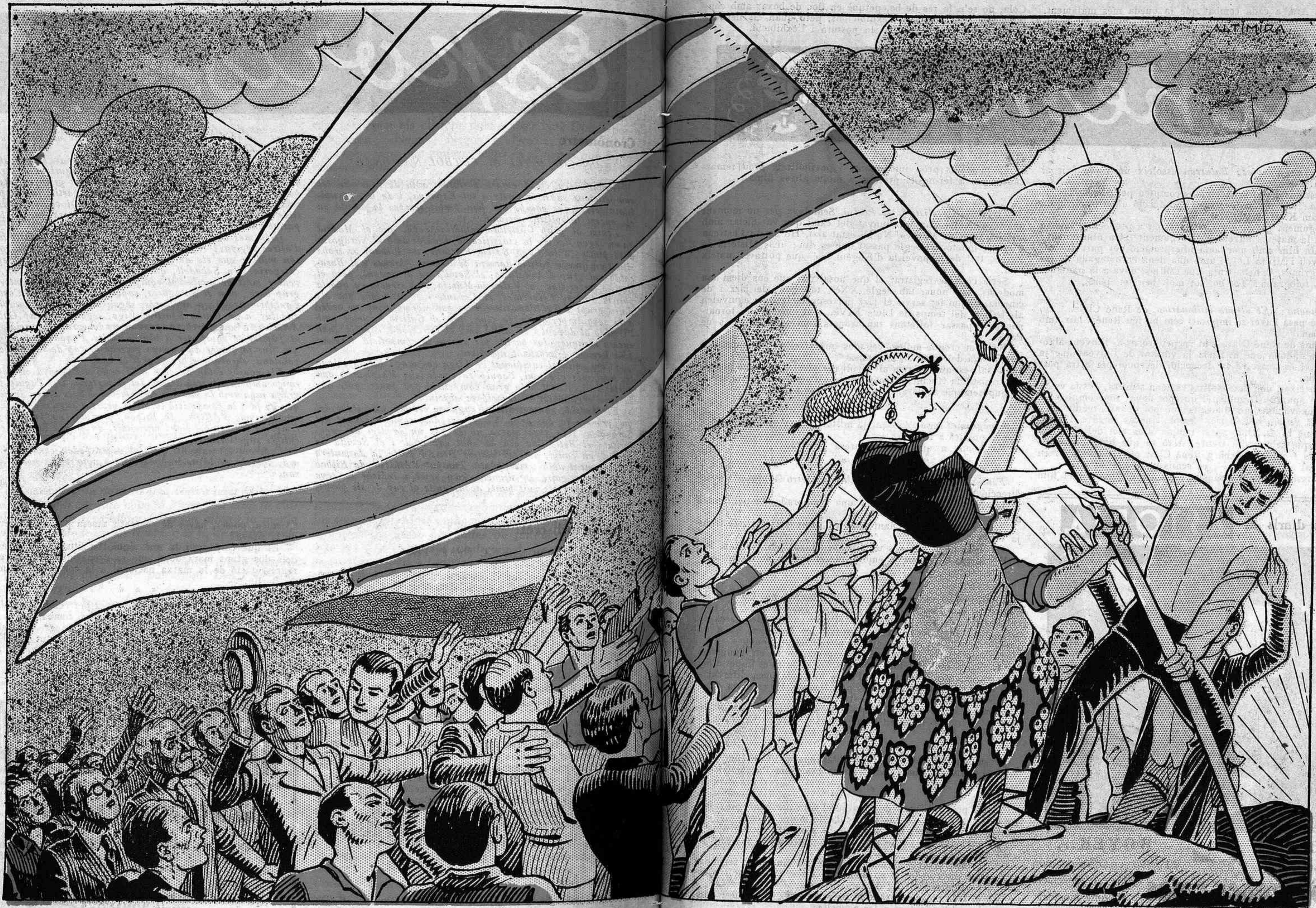
* * *

KENNEL DE SARRIA

Grans curses de llebrers

Al KENNEL de PEDRALBES continuen les reunions nocturnes TOTES LES NITS. - DISSABTES I FESTIUS, TARDA I NIT

Tramvies 7, 12, 13, 18 i 15. Autoòmnibus lleteres P. i S. J., i taxis col·lectius. F. C. de Sarrià, estació BONANOVA

Apa, nois, que ja estem a punt tornar-hi a ésser altra vegada

Ignasi Ara, a cada combat que fa queda més malament. Temem que tothom acabarà per convèncer-se que dels boxadors de saló, com Ara, el mateix que un dia amb Tomàs

Cola, no se'n fa res de bo, perquè en lloc de boxar amb contundència, fan postures i exhibicions, però quan els despen-tinen una mica, ja s'acabat la postura i l'exhibició.

Cinema

Catalunya: «Nobleza Baturra» assoleix un franc èxit al Catalunya.

Les sessions d'aquest cinema es compten per plens.

Fèmina: «La Tela de araña», producció «Metro» dirigida per William K. Howard.

Un argument gastat i uns mitjans per a provocar l'emoció que tenen la mateixa novetat de l'argument. ¿Un film dolent?

No! Un film amb una bona interpretació per part de William Powell i Mirna Loy, i amb una nena encarregada de fer vessar llàgrimes, la nena Cora Lue Collins, nova a la pantalla.

¿Bona fotografia? Tot bo, tot molt ben fet, però...

* * *

Urquinaona: «El último millonario», de René Clair.

Ai com pesa haver-se imposat, com ho féu René Clair amb «El Milló»

Als films de René Clair, s'hi va per trobar-hi l'invent absolut i hom s'adona que hi troba la variant de l'invent que ja es va fer, i és quan ve la decepció, decepció per altra part immotivada.

En aparèixer, una personalitat es dona sencera, i es fa veure total quan apareix. Després, el que pot donar són complementacions, renovacions, ampliacions: no pot donar l'inèdit.

En «El último millonario» sembla que es cercava l'inèdit i l'inèdit no hi és. Qui sap si tampoc s'ha tret del tema tot el partit que se'n podia treure. Això fa que bona part dels espectadors —que exigeixen a René Clair el que no exigeixen a qualsevol altre director—, es sentissin decebuts.

Nosaltres, per la nostra part, hem de dir que en el film

hi ha moments prou interessants i possibilitats prou remar-cades, per a fer-nos-el preferir a molts altres films.

* * *

Tivoli: «Els Misteris de París». Semblava per un moment que el «Tivoli» s'havia allunyat del camí que va iniciar amb allò d'«Amor de Madre». No ha estat així. Ho ha dit l'estrena d'aquest folletó del segle passat que es diu: «Els Misteris de París», tret de la novel·la d'Eugeni Sué, que porta el mateix títol.

Seria cosa de registrar el que nosaltres, que ens diem tan moderns, tan nous, tan segle XXè., tan gent de jazz i de cinema, hàgim fet servir el jazz per espectacles que equivalen als ballets del temps de Lluís XIVè., i el cinema per tornar-nos a empassar folletons tan tronats com «Els Misteris de París».

Ho hem cregut moltes vegades que això de la modernitat no passava del color de la camisa.

Nosaltres, que anàrem al Tivoli per afers d'ofici, no poguérem resistir la truculència populatxera d'aquest film tronat.

Suposem que al Paral·lel tindrà un gran èxit.

* * *

Cinegrames segueix essent la millor revista cinematogràfica que es publica a Espanya.

Fa honor a qualsevol empresa gràfica.

* * *

Fèmina: «La Tela de Araña» de la Metro Goldwyn Mayer, direcció W. L. Howard.

La Metro, ara per ara, fa una temporada de pel·lícules grises.

Tot el que ens va donant semblen films trets d'altres films ja vistos.

«La Tela de Araña» és un film ben jugat per William Powell i Mirna Loy, que ja embla que el juguïn de memòria.

En conjunt, res.

* * *

CAPITOL. — «Contra el imperio del crimen». Un film de gàngsters amb l'escusa d'anar contra el gangsterisme. El truc és conegut: es allò de descriure el que passa a les cases de meuques amb l'escusa de fer avorrir les meuques, quan en realitat no s'ha fet res més que un altre film de meuques.

Un bon film en el seu gènere especialíssim: els gàngsters són els herois dels folletons moderns. De «Contra el Imperio del Crimen» a «Los Misterios de París» hi va la poca diferència dels mitjans d'execució emprats pels lladres. El revòlver substitueix el punyal i l'auto a la tartana.

James Cagney bo com sempre. Ha sabut no precisar-se a fi que no el trobem igual en films iguals.

* * *

Tremolem! Cècil B. de Mille s'apropa al «Colisèum» amb la seva darrera baluerna «Los Cruzados», film Paramount.

* * *

S'està posant a punt de rodatge el film nacional: «El juego y sus gangas». És una pel·lícula de molta emoció.

Fa veure els trucs que utilitzen els gàngsters per fer diners, sigui com sigui. La política és un dels instruments que entren amb més eficàcia.

El primer actor —un actor inèdit en el cinema—, secundat per altres dues vedettes no menys inèdites —però molt pres-sentides—, porten el pes de tota la cinta.

En el món cinematogràfic hi ha espectació. En aquests moments la pel·lícula toca a les acaballes.

Exits diaris al **ASTORIA**

HEPBURN...

la insuperable

BOYER...

El galán que admira el món

Corazones rojos

Un gran espectáculo

sinfónico musical

Un film RADIO.. Naturalmente!

Croniqueta de la setmana

Barcelona. — «S'ha iniciat la celebració a Barcelona de la setmana de la fruita.»

Una bona idea. I amb l'abundor de «prèssecs» i «melons» que tenim.

* * *

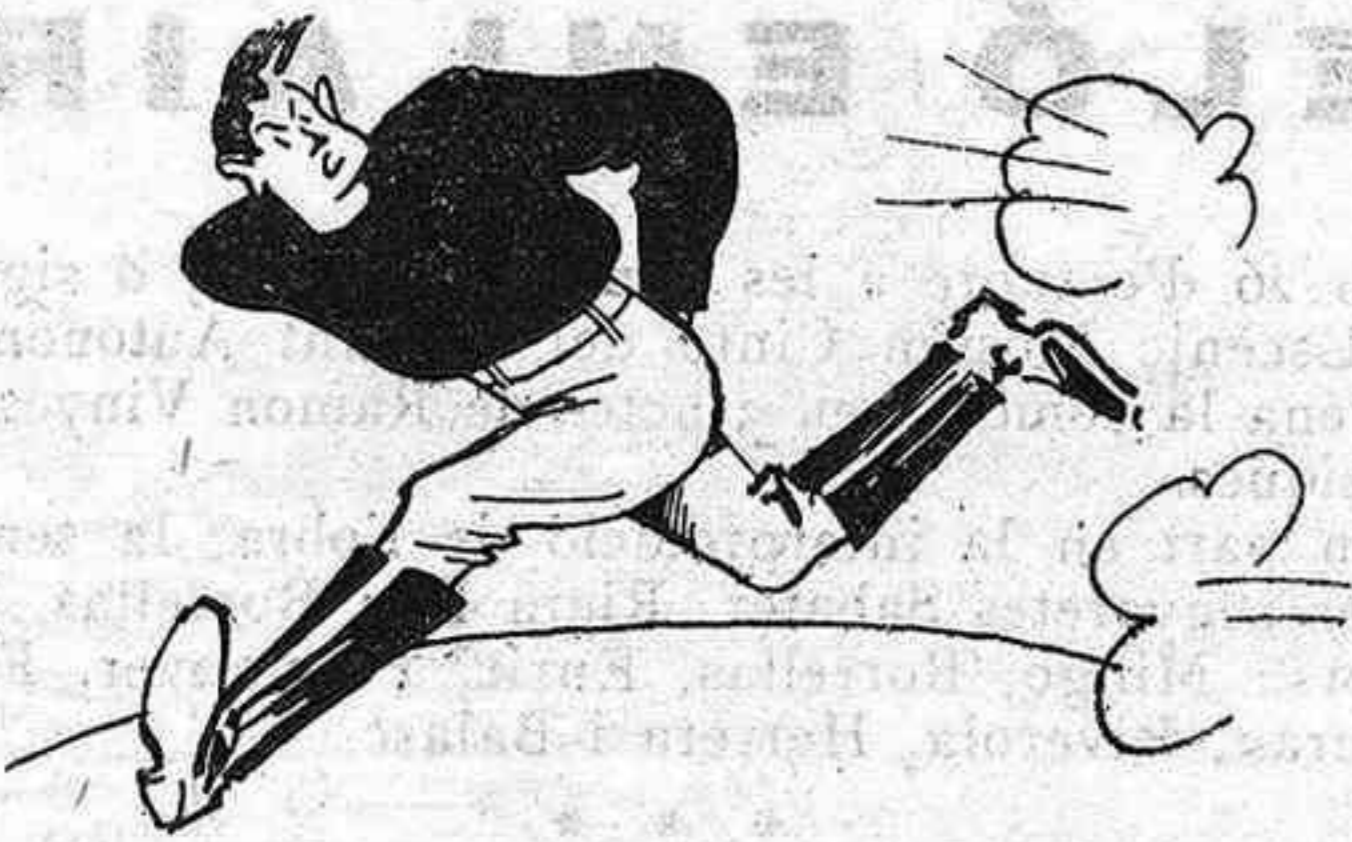
Madrid. — Tots els diaris de la Ceda i els afins, intensifiquen cada dia més la campanya d'insults contra l'Azaña. Es comprèn: quan el mal pagador ha parlat bé del qui el desnonarà del pis?

* * *

Barcelona. — «El senyor Pic i Pon deixa d'ésser governador general.»
«El senyor Batalla es prepara a ingressar a la cambra de les rampoines.»

* * *

Madrid. — El diari «Informaciones» ha enviat un corresponsal de guerra a Abissínia. Aquest corresponsal anirà amb l'exèrcit italià.

Amb camisa negra es poden dissimular moltes taques. Suposem que els d'«Informaciones» tenen una debilitat per aquestes camises.

* * *

Madrid. — Royo i Villanova ha publicat a l'«A B C», de Madrid un divertit article contra l'Azaña.

Perquè quedés palesada la mentalitat estreta d'aquest «cap de teia» cap falta no feia la publicació de l'esmentat article.

* * *

Madrid. — Diu Royo i Villanova: «Si mi padre se hubiese hallado en Barcelona el 6 de octubre yo hubiera votado el suplicatorio contra mi padre.»

Quin pobre home és el Royo!

* * *

Berlin. — Des que governa Hítler es publiquen a Alemanya 5.000 periòdics menys.

Comprenem l'admiració que la nostra «caverna» sent per al nazisme.

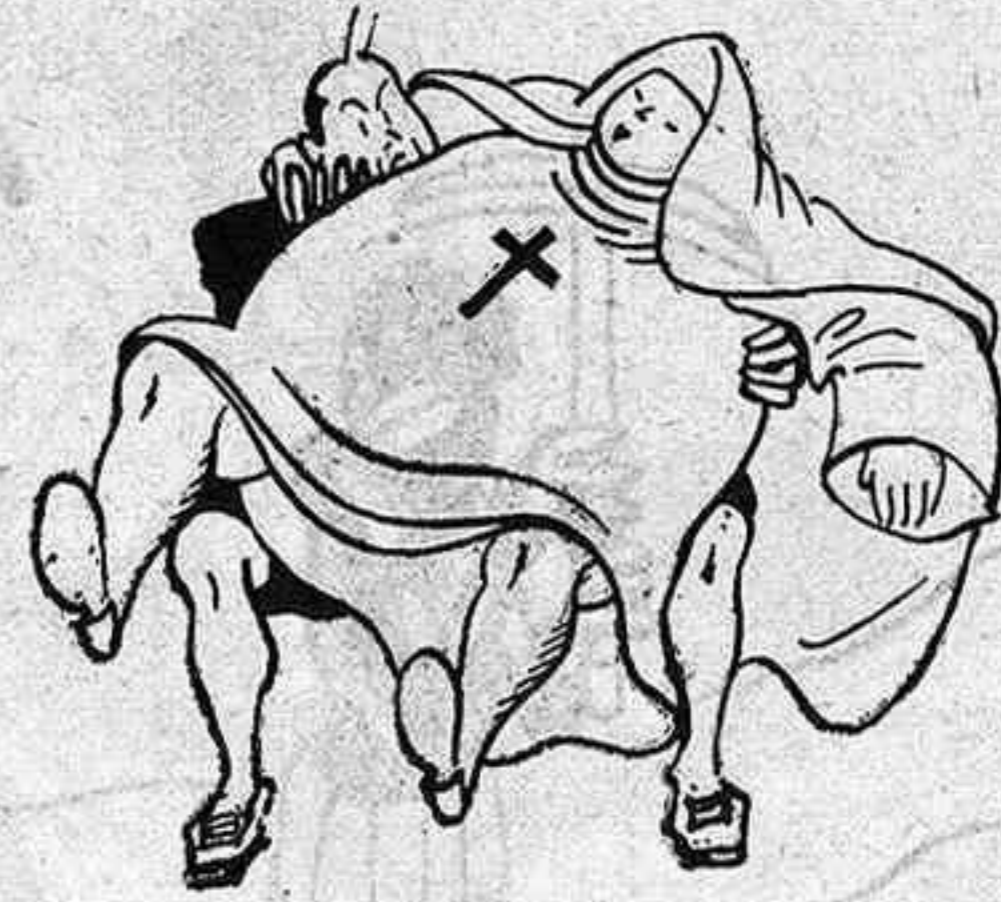
* * *

Mèxic. — «L'ambaixador d'Espanya a Mèxic es plany que el sou que li concedeixen les actuals restriccions no el deixen viure amb el decòrum que exigeix el càrrec.»

Aquesta deu ésser la primera vegada que a l'Emiliano, els comptes no li surten rodons.

* * *

Barcelona. — La companyia de la Nicolau i el Martori no pensa fer els «Tenorios».

Ens plau per en Martori. La «donya» Inès hauria resultat superior a les seves forces.

* * *

Roma. — «Les tropes del general de Bono han patit molt: han sentit grans dificultats per al proveïment de queviures.»
I nosaltres que creïem que amb això dels «bons» el menjar era segur!

* * *

Barcelona. — Paraules d'en Pic: —«S'obriran tots els Centres tancats.»

Paraules d'en Pic: «Resten per obrir 280 Centres i, per ara, no se n'obrirà cap més.»

Ja estem habituats a no sorprendre'ns de res!

* * *

Barcelona. — «Han retornat 200 monàrquics que havien anat a Roma al casament del ex-Infant don Joan.»

Vénen contents perquè, al Barbó, ja no li resta cap més fill per a casar.

I eren 200!

* * *

Madrid. — «El diumenge passat en Gil Robles se'n va anar de Madrid.»

Sembla que les multituds autèntiques li fan por.

* * *

Barcelona. — Els «Legionarios de España» recomanen que es tregui el carnet electoral.

Es una recomanació que escamna el més pintat.

* * *

Madrid. — De «El Debate»: «A Azaña no le sigue nadie.»
Efectivament! No el segueix ningú!

* * *

Barcelona. — «La Veu» qualifica de provincianisme l'adhesió dels catalans d'esquerra a l'Azaña.

«La Veu» no té memòria, altrament recordaria que un mes abans de l'adveniment de la República, el senyor Cambó, junt amb el senyor Goicoechea, va fundar a Madrid un partit de Centre, del qual la Lliga no era res més que una sucursal.

I allò no eren provincianismes!

* * *

París. — Han arribat a París els senyors Cambó, Ventosa i Bausili.

Res, que la cosa està si «chade» o no «chade».

* * *

Barcelona. — Alguns diaris es dediquen a voler treure prestigi al Príncep de Viana: diaris de dreta: està clar!

El troben «liberal».

* * *

París. — Diu «Paris-Soir»: «Tots els homes són boigs.»
S'equivoca: n'hi ha de solters.

* * *

Londres. — Segons Güell la vida comença als 40 anys.
Ara ens expliquem perquè Raquel Meller només en té trenta.

L'agrari.—¿Què fan?
 L'etfop.—Una sitja per enterrar-hi el blat.
 L'agrari.—¿Volen fer el favor d'enterrar-m'hi el problema?

«Ens sembla que Anglaterra posarà a Gandi en la necessitat d'haver de matar una rata.»

* * *

Madrid.— No és veritat que el comte de Romanones vulgui conciliar les divergències que existeien entre la Segona i la Tercera Internacionals.

* * *

Baltimore.— El doctor Abraham Miarson ha tractat de donar a conèixer als homes la profilaxia de la por. Aquest doctor està al servei de les dretes espanyoles.

* * *

Londres.— Gandi ha declarat a un corresponsal de «The Times»:

«Un predicador com jo de la no violència, abans de matar una rata em moriria.»

* * *

Barcelona.— En inaugurar el senyor Codolar, president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, el grup Collasso i Gil, va dir: «Ara fa un any —encara que sigui poc grat esmentar-ho—, els homes que governaven la ciutat feren bandera d'aquest avenç cultural i s'erigien en campions únics de la cultura, donant a entendre que ningú més que ells no s'havia preocupat d'aquest problema, i feien, per altra banda una

obra partidista com si la cultura hagués d'ésser sols patrimoni d'una classe determinada.»

D'això, senyor Codolar, s'en diu desbarrar. Donar cultura als qui no en tenen, que són els pobres, no és fer obra partidista. Es fer el que no han fet mai les dretes: preocupar-se per culturitzar els qui no poden pagar un col·legi de rics com els jesuïtes.

TELÓ ENLAIRE

El dia 26 d'octubre a les deu de la vetlla, o sigui demà, l'Elenc Escènic Mossèn Cinto del Foment Autonomista Català, estrena la comèdia en 3 actes de Ramon Vinyes: «Entre dues músiques».

Prenen part en la interpretació de l'obra, la senyora Arquer, i les senyoretas Sabater, Riera L. i Borrellas, junt amb els senyors: Mingo, Borrellas, Enric, Permanyer, Folc, Bargalló, Duran, Riverola, Herrera i Balasc.

* * *

NOVEATS.— «Llibertat provisional». En el llibre, la protagonista de l'obra té 23 anys. A Novetats fa de protagonista de «Llibertat provisional» la senyora Mercè Nicolau.

Un espectador resumia l'altre dia la seva impressió de l'obra amb aquesta frase: —«Mira que fer-nos passar dues o tres hores veient com la Nicolau i en Martori es fan l'amor!»

* * *

¿Què passa dintre la Junta directiva de les «Federacions de Teatre Amateur»?

Es parla de moltes coses. D'unes preferències interessadíssimes. D'uns homenatges fets per tal d'estar ficats al mig. D'un bust penjat enlaire. De gent que s'adona que els fan fer de comparsa. D'una plataforma bastida a profit propi.

Esperem precisacions per poder-ne parlar en els nostres números successius.

* * *

Hem rebut el n.º 40 de la biblioteca teatral: «El nostre teatre»: «Mestressa», comèdia en tres actes, original d'Antoni Torras.

En parlarem en el número pròxim.

* * *

L'homenatge a Margarida Xirgu, a l'Olimpia, fou un èxit rotund.

—Noi—deia un—; ¡això sembla el míting de l'Azaña!

* * *

Sempre corren males llengües.

Totjust tancat el terme d'admissió d'obres per al premi «Ignasi Iglésias» d'enguany, ja es diu que el guanyador serà el poeta Ventura Gassol.

Nosaltres no volem fer cas a les males llengües. Ben al revés: en protestem.

Tenim prou confiança en el Jurat per esperar amb tota confiança que farà justícia.

* * *

«La Comiquilla», dels Quinteros, al Poliorama.

Sense ésser res, té un diàleg i una construcció que no tenen les obretes dels autoretts castellans cotitzats.

ESQUELLOTS

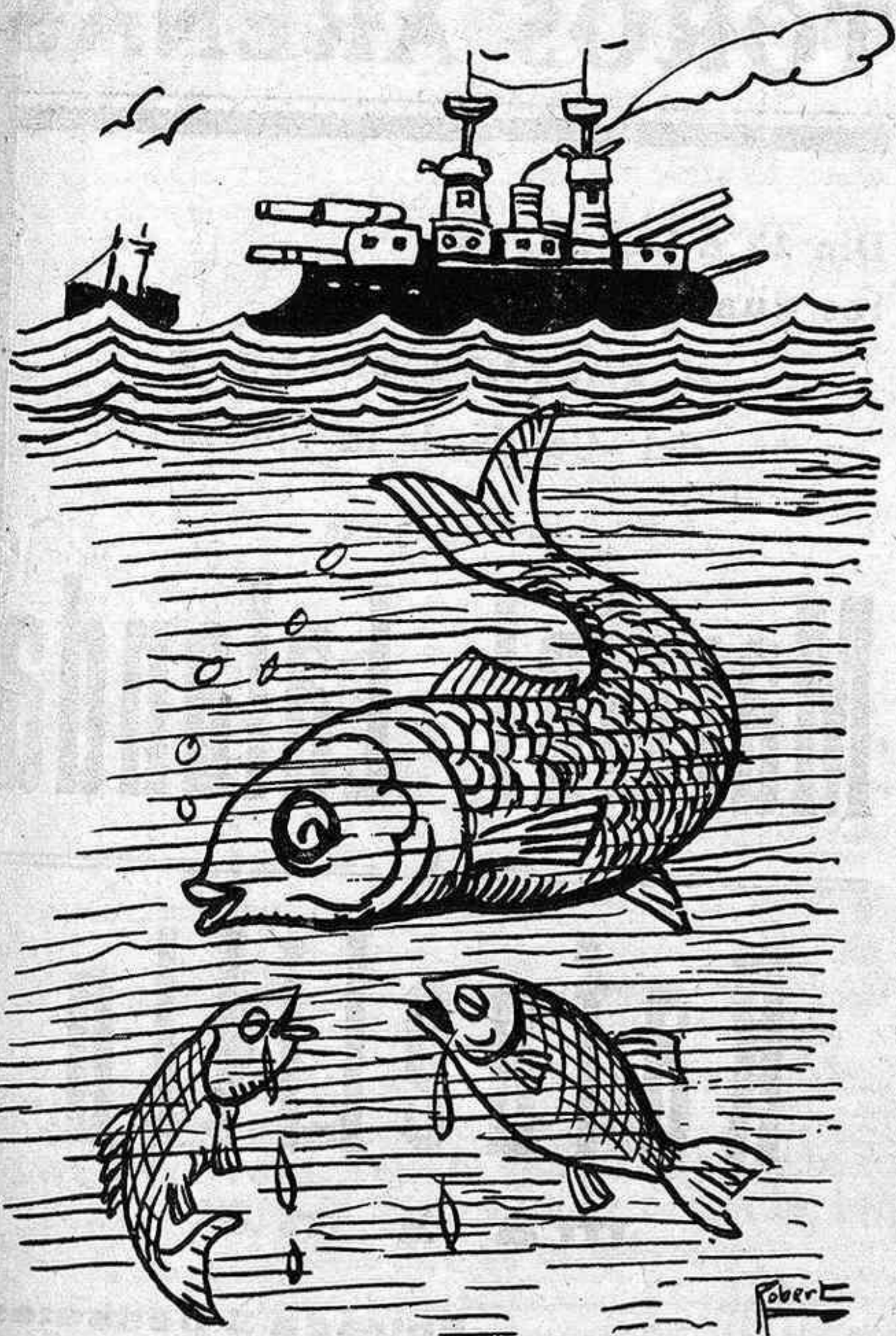
Els esdeveniments més forts de la setmana han estat, indiscutiblement, la magnífica manifestació republicana del diumenge a Madrid, i... allò altre... allò que ha donat i donarà molt de joc.

Les circumstàncies han fet que s'enfrontessin providencialment dues polítiques i dues morals.

* * *

Ja sabem com es fa per a constituir un bloc d'ample basa i amb finalitats anti-revolucionàries. Els uns hi porten la calç, el guix, el ciment i els totxos, matèries molt acreditades i que juguen un bon paper en l'art de la construcció; els altres hi duen la moral cristiana; els més modestos, el blat a bon preu. Finalment, els regionalistes... l'extremaunció. Com sempre que els de la «Lliga» es fiquen en alguna cosa.

* * *

—No ploreu; encara hi ha esperances de tenir carn fresca.

—Hjs visí?

—Sí... no en parlis.

—En són més que nosaltres, ¿eh?

Per a ponderar la grandiositat de l'acte de Madrid, en el qual Manuel Azaña va portar la veu del 14 d'abril, un ciutadà que hi era deia a un barceloní que no s'havia pogut moure a causa d'unes puerils dificultats posades a la seva marxa: —¿Tu vas veure fotografies de la Plaça de la República el dia de l'homenatge a don Ale? ¡Doncs imaginat un espai en el que hi caben més de cinc centes places, però totes plenes, ei!

* * *

Agafa fama i pòsat a jeure. «La Vanguardia», diari considerat com l'as de la informació, en fa unes com un cove. Ja és sabut allò que quan va esclatar la guerra del 1914 van retirar de caixes el telegrama sensacional que donava la nova d'haver-se romput les hostilitats per a substituir-lo per una esquela de defunció.

Ara, tothom estava encuriósit per a contemplar la vista del camp de Comilles en el moment de parlar el senyor Azaña, i mentre la majoria dels diaris, àdhuc els indiferents o adversaris n'han dut fotografies, la plana gràfica del rotatiu del carrer de Pelai havia escamotejat la visió del gran acte republicà per a posar-hi, en son lloc, una vista d'una manifestació celebrada a Viena; una fotografia d'un grup de delegats d'un Congrés Americanista a Xeres i un aspecte d'una fira de bestiar.

La qüestió és no espaordir el senyor Canons a l'hora de prendre el cafè amb llet o la xocolata.

* * *

Hi ha partits, com persones, que estan predestinats a enganxar-se totes les brutícies que hi ha pel carrer. Què els passarà als radicals que sempre que hom parla d'un afer tèrbol o clar del tot, s'hi vegin embolicats. Males volences o la planeta?

Malgrat tot, ningú dubta, i ara!, de la «solvència moral del partit», com ha dit a les Corts el diputat humorista senyor Pérez Madrigal.

* * *

La presència del gat de l'Ateneu de Madrid al míting Azaña fou un acte simbòlic que a molts els ha passat des-

Divendres 25 d'octubre
Inauguració

**II Saló de Creacions i Exposició de
l'Art del Vestir, del Moble i de les
Arts Decoratives**

SOTA EL PATRONAT DE LA GENERALITAT I DE
L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

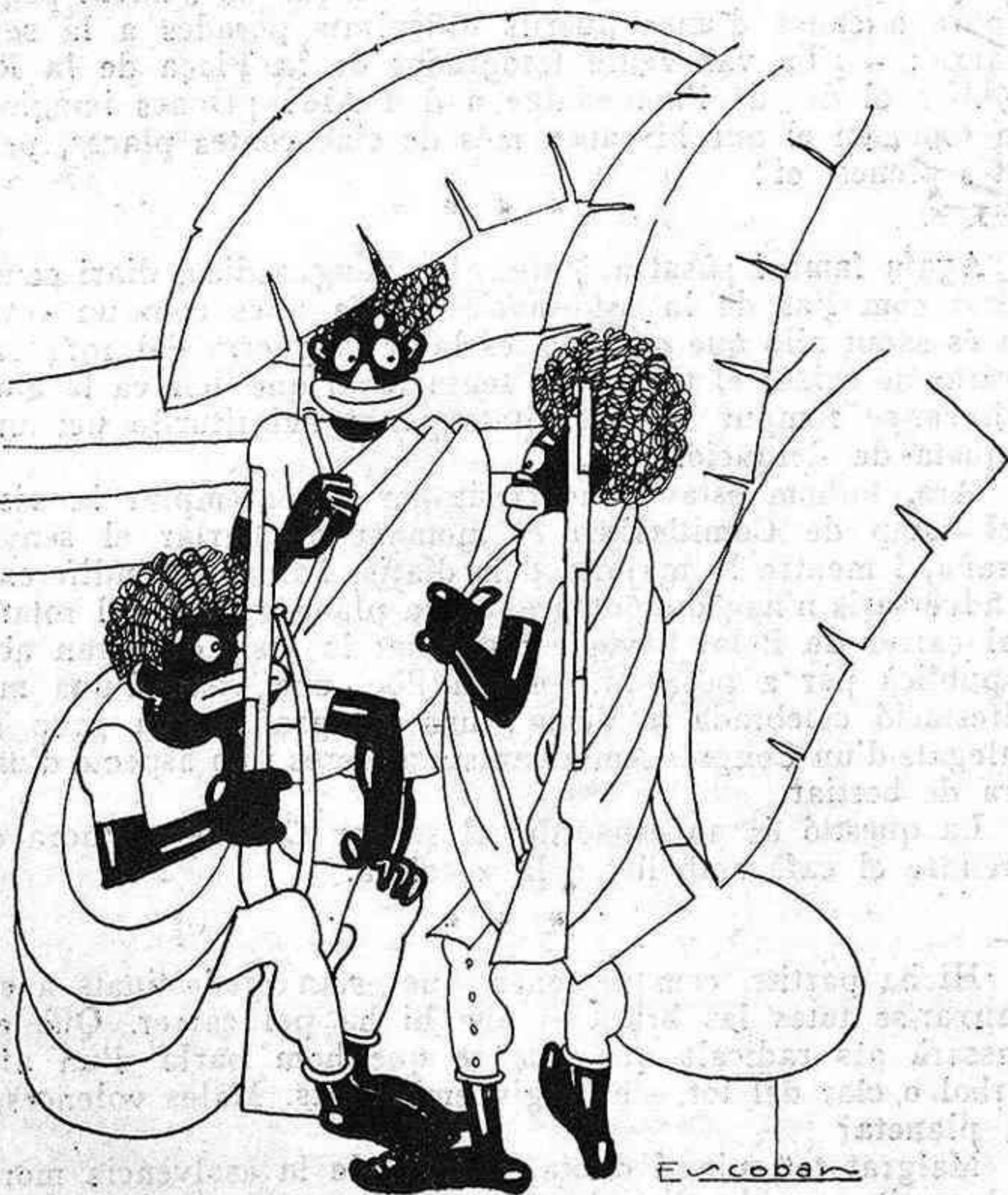

Reunió de Tardor a Barcelona
EXPOSICIÓ DE MONTJUIC
Telèfon 31453

CLAU S U R A
Diumenge 10 novembre

apercebut. Ens trobem en moments que als gats els pertoca una gran part de la feina a fer. La qüestió és treure'ls de la gàbia, també simbòlica, en la qual estava allotjat la mixeta republicana de l'Ateneu.

* * *

Defeccions

—Nosaltres també ens passarem als italians?

—¿.....?

—Sí; per un lloc que no puc dir.

Els del públic

—I quants som?

—Uii, molts!

—¿Vols dir, tants?

TOROS ARENAS

**Dia 27 d'Octubre a
les quatre en punt**

**6, VALENTS BRAUS, 6
del «Conde de la Corte»**

pels matadors

Marcial Lalanda

Rafaelillo

m à a m à

Entrada 3 pessetes

Després de l'eloqüència de l'acte de diumenge a Madrid, quan hi hagi crisi ja no caldran consultes. El poble ha parlat d'una manera ben clara i categòrica, a Mestalla, a Barcelona i a Madrid. I ha parlat, també, d'una manera emocionant i decisiva, a Catalunya, encara que els qui manen hagin tingut a bé suspendre el míting que havia de celebrar-se el proper diumenge a la Plaça Monumental, de Barcelona.

No hi fa res que l'hagin suspès. Els uns i els altres sabem, sense enganyar-nos, el que pensa i el que vol el nostre poble. I malgrat que ens vinguin al damunt els freds hivernencs sentim ben a prop la flaire de les roses d'abril, de les del 14 d'abril, precisament.

* * *

Al míting de diumenge, a Madrid, hi havia una gran bandera catalana que fou aclamada per la immensa multitud que havia anat a escoltar el verb substanciós i viril d'Azaña i a fer demostració de fe republicana.

Mentrestant, els regionalistes s'han deixat la bandera... a la porta del Ministeri.

* * *

El senyor Pablo Blanco —n'hi ha de tots colors— ha fet unes declaracions definint com entenia ell que havia d'ésser un partit d'esquerres. Ja és curiosa aquesta tàctica de molta gent que no es sap entendre a casa i vol donar consells als altres.

Altrament, aquest sistema de triar-se i imaginar-se els adversaris a gust propi, el senyor Pablo Blanco ho ha après del nostre senyor Cambó.

* * *

El «Full Oficial», conegut per molts per «L'Oca», ve cada dilluns a donar la nota provinciana en l'estadi de la premsa, que deia aquell. El millor que té aquest «Full» és el paper, si bé un xic massa prim, molt adequat a certes aplicacions de primera necessitat.

Després, la part bona està constituïda per la distribució, destrament dosificada, d'adjectius, qualificatius i superlatius i per la mesura de l'espai destinat a cada informació, a gust del qui mana.

L'altre dia, segons el «Full», el senyor Jaumar de Bofarull (ens sembla que aquest senyor es diu així, car escrivim de memòria), va pronunciar un «brillant» discurs amb motiu de la inauguració del Grup Escolar Collaso i Gil. Aquest «brillant» que hom ens passeja davant dels ulls amb una obstinació que sembla que vulgui dir: —Apa, enlluerneu-vos!, ha despès quan menys dos pots de «Netol», prèviament beneït, per a fer-li fer un bon paper.

CORRESPONDENCIA

J. Cartro. — Com a dibuix està bé; l'acudit ja s'ha fet; enviïn d'altres.

Abi-sinia. — Està millor que el que fa «El Caballero Audaz», però, per a L'ESQUELLA, és molt dolent.

Pancho Pinchá. — Vostè no sap que hi ha censura?

J. T. — Tarragona. — Es massa verd.

X. X. X. — Ciutat. Passi per aquesta redacció... que tenim un gos llop.

Ferrer. — Ciutat. Molt agraït per l'atenció del ram de llorer.

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatjes amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes
 100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »
 100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »
 100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escolint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

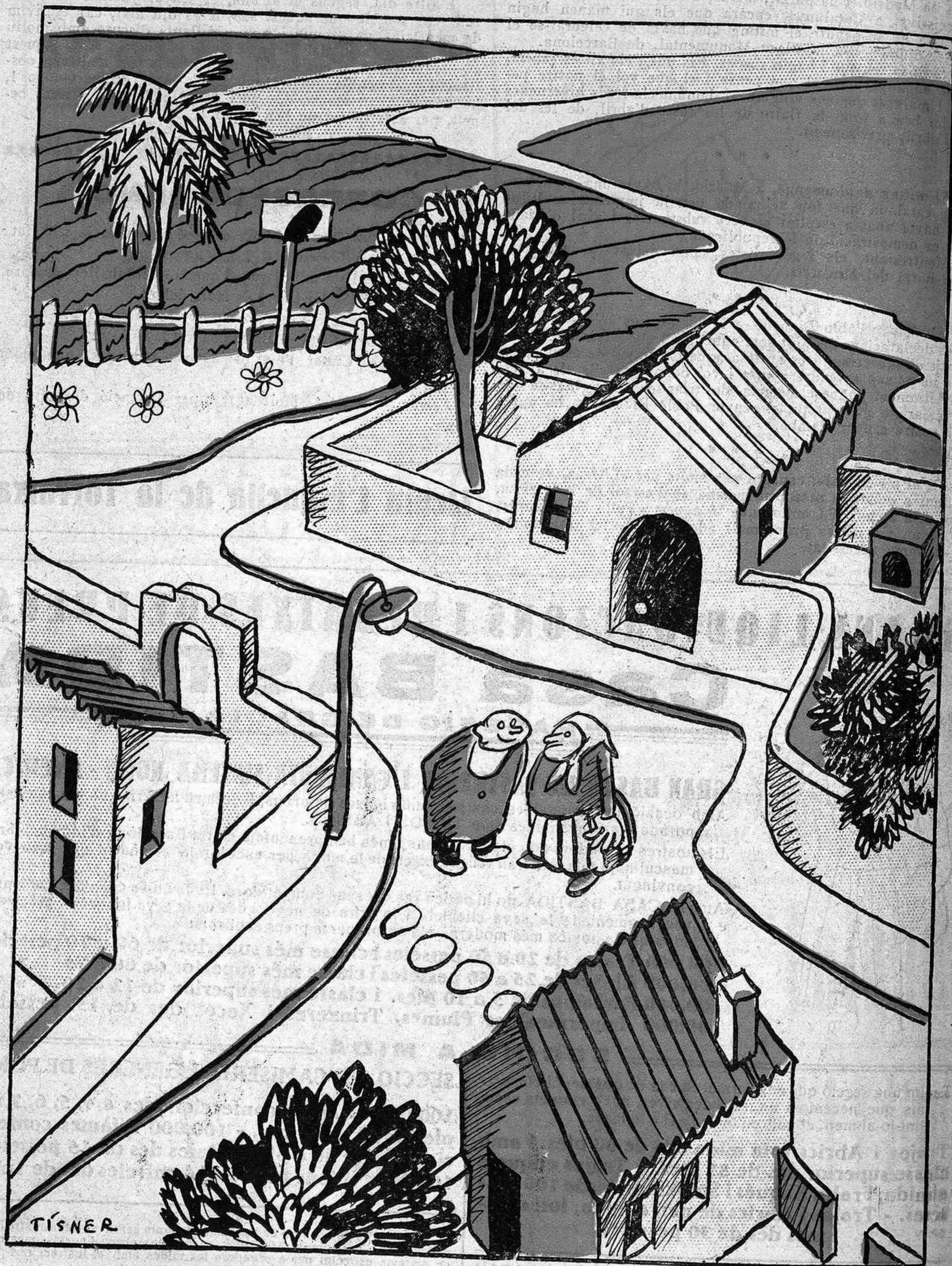
Obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi i altres presents a proporció amb l'import de la compra

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.
 100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

—Moralitat, moralitat, noia! No facis com aquells que deien que'ens salvaven.